

XXX TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine 2Mo22 ,20-26)

Lugemine teisest Moosese raamatust:

Nii ütleb Issand: “Ära rõhu võõrast, kes sinu keskel elab, ja ära tee temale liiga, sest ka teie ise olete olnud võõraina Egiptusemaal. Ära kohtle halvasti ühtki lesknaist ega vaeslast, sest kui sa neid halvasti kohtled ja nemad mind appi hüüavad, siis ma kuulen nende hüüdu ja mu viha süttib põlema teie vastu nõnda, et ma lasen teil mõõga läbi langeda. Siis jätan ma teie naised leskedeks ja lapsed orbudeks. Kui sa kellelegi, kes on vaene minu rahva hulgast, laenad raha, siis ära ole liigkasuvõtja – ära nõua tagasi rohkem kui sa laenuks andsid. Ja kui sa oled võtnud pandiks oma ligimese üliriide, siis anna see temale tagasi enne kui päike loojub, sest see on tema ainus ihukate. Millega ta end muidu kataks, kui ta magama heidab? Mina võtan ju kuulda tema appihüüdu, sest mina olen halastaja.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps18 ,2-3. 4.47. 51.50. R:2a)

R: Ma armastan Sind, Issand, mu tugevus.

Ma armastan sind, Issand, mu tugevus.

Issand on mu kalju, minu kindlus ja mu päästja.

Mu Jumal on mu kalju, kus ma pelgupaika otsin,
mu kilp ja pääsemine, minu kõrge varjupaik.

R:

Kiidetud olgu Issand, nõnda ma hüüan.

Nii pääsen oma vaenlaste käest.

Issand elab! Mu kalju olgu kiidetud!

Ülistatud olgu Jumal, mu lunastaja!

R:

Sinu abi oma kuningale on suur,

oma salvitule Taavetile ja tema järelpõlvele osutad sa heldust.

Seepärast tänan ma sind rahvaste seas,

laulan ja mängin kiitust su nimele.

R:

(Teine lugemine 1Te1 ,5-10)

Lugemine püha apostel Pauluse esimesest kirjast tessalooniklastele:

Vennad, te teate, kuidas me käitusime teie juures, teie hüvangut silmas pidades. Ja kuidas te meie tegusid mööda Issandast eeskujul võtsite. Hoolimata rohkest ahistusest võtsite te Sõna Püha Vaimu rõõmus vastu. Nii olete teie saanud nüüd eeskujuks kõigile, kes Makedoonias ja Ahhais on uskuma jäänud, sest sõna pole levinud teie kaudu üksnes Makedoonias ja Ahhais, vaid teie usust teatakse kõigis paigus, ilma et meie peaksime sellest midagi rääkima. Igal pool kuuleme kõneldavat sellest, kuidas teie meid vastu võtsite ning kuidas te olete pöördunud ära ebajumalatest, teenima elavat ja tõelist Jumalat; ootama taevast tema Poega, kelle tema on surnuist üles äratanud – Jeesust, kes päästab meid tulevase viha eest.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 14,23)

Halleluuja. Kui keegi armastab mind, siis ta kuulab minu sõna, minu Isa armastab teda ja me tuleme tema juurde. Halleluuja.

(Evangeelium Mt22 ,34-40)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Kui variserid said kuulda, et Jeesus oli saduseridel suu kinni pannud, tulid ka nemad Jeesuse juurde. Ja üks nende seast küsis tema käest teda proovile pannes: “Õpetaja, milline käsk on Seaduses kõige suurem?” Aga tema vastas talle: “Armasta Issandat oma Jumalat kõigest südamest, kõigest hingest ja kogu mõistusega. See on kõige suurem ja kõige esimene käsk. Aga teine on selle sarnane: armasta ligimest nagu iseennast. Nendes käskudes on kogu seadus ja kõik prohvetid.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, väikesed lapsed on ebaõiglaselt olemused: nad teevad ise püksi, ja siis kisavad nõrduvalt, otsekui oleks keegi teine neil püksid täis teinud. Aga väikelaste karjumisõigus põhineb sellel faktil, et me kõik oleme olnud kunagi täpselt samasugused ebaõiglaselt imikud. Vähe

sellest, Jumala ees jäämegi väikelasteks, kes ebamugavust tundes hakkavad sageli kaeblikku ja kõva häält tegema.

Ometi nii abitud kui imikud meie, täiskasvanud, siiski ei ole. Meie oskame end paljuski ise aidata, ilma et peaksime kogu aeg Jumalat appi kutsuma nagu oleks ta meie kammerteener, kes peab meile kõik ette-taha ära korraldama. Meie Jumal ei ole ei kurt ega pime, tema teab, mida me oma õnneks vajame nii siin maa peal kui igavikus. Nii me ei tohigi iga tühja asja pärast viriseda nagu lapsed, aga tõelise mure korral peame julgema ka täiskasvanu kombel Jumala abi paluda.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kui algas Iraagi sõda, küsitles üks ameerika telepsühholoog lasteaias lapsi: kuidas nemad asjast aru saavad, miks Iraagis käib võitlus. Üks viieaastane vastas: "They don't talk" – st vaenupooled ei räägi omavahel. Nii nagu laps sellest oma vanemate räägitu läbi suutis aru saada: kui sõnadest ei aita, lähevad käiku rusikad. Laps võis olla arvamusel, et ta saab sellest aru, mis Iraagis toimub, kuid sõjategevuse tegelikud põhjused ja poliitilised mängud selle taga olid muidugi kaugelt üle tema mõistuse ja väikese elukogemuse.

Tänapäeval pööravad psühholoogid üha enam tähelepanu sellele, kui kahjulik on lapsi koormata täiskasvanute probleemidega, sest see võib lapsele põhjustada tõsiseid vaimseid häireid. Kui väike inimene mõistab, et midagi on halvasti, kuid ta ei saa täpselt aru, mis nimelt, siis võib ta hakata ennast alateadlikult süüdi tundma. Näiteks abielutülide ja -lahutuste korral arvavad lapsed tihti, et nemad on vanemate lahkuminekus süüdi, ja nad kapselduvad endasse, neil ilmnevad käitumis- ja toitumishäired, koolitöö kannatab jms. Lapse häiritud käitumise põhjuseks on sageli lihtsalt see, et ta ei saa olla kindel, et teda hoitakse ja armastatakse. Niisugused lapsepõlvetraumad võivad mõjutada ka inimese hilisemat elu täiskasvanuna, teha temast kas jõuetu ohvri, kes ei üritagi oma olukorda parandada, või brutalse vägivaldseja, kes lahendab kõike toore jõuga.

Pole ilmselt juhuslik, et piibel kõneleb tihti inimestest kui Jumala lastest. Jumalalt ootame me ju tegelikult sedasama, mida väikelapsed oma vanematelt – äratundmist, et meid armastatakse, meid hoitakse ja antakse nõu, ja et meid on teadlikult tahetud siia maailma.

Aga kuidas me saaksime armastada Jumalat, kui me teda ei näe? Kus lõpeb meie pelk inimlik ettekujutus Jumalast ja algab tema reaalne olemus ja ligiolu? Nojah, tegelikult ka iseennast me ju ei näe, näeme ainult oma maist keha, mitte eneseteadvust, ja meie ettekujutus iseendast muutub saatuse tuultes vahel täiesti ettearvamatus suunas.

Kuigi väikesed lapsed näevad oma vanemaid, mõistavad nad siiski üsna vähe sellest, miks isa ja ema nii või teisiti käituvad. Niisamuti ei mõista meie Jumala kavatsusi, ja ilmselt ei peagi neist aru saama. Seetõttu peab meile piisama omaenda eesmärkide poole püüdlemisest ja saadud kogemuste alusel nende eesmärkide korrigeerimisest, võttes arvesse, mida Jumal meile on ilmutanud. Kui aga Jumala tahe on meile pelgalt kontrollimatu loodusjõud, siis saab usk temasse põhjustada vaid irratsionaalseid hirme ja süütunnet.

Kuigi öeldakse, et Jumal on igavene kohtunik, ei tähenda see ju, et ta oleks ebaõiglane või halastamatu. Hea lapsevanem lihtsalt ei koorma oma hoolealuseid teadmistega, mille olemusest saab lapsemõistus teha vaid valesid järeldusi. Head vanemad ei mõtle oma last kasvatades iseendale, isegi mitte oma populaarsusele lapse silmis, vaid tema tulevikule. Seda enam on Jumala manitsuste ja proovilepanemiste eesmärk meie ettevalmistamine igaveseks eluks. Ja kui me tema poole palvetame, siis me ei pea kisama ja hädaldama nii nagu väikesed lapsed. Jumal kuuleb kindlasti iga meie vaikseimatki hingeliigutust. Aamen.